

principper i deres foreliggende form. Udvalgets flertal delte dog ikke denne opfattelse.

Under den derpå følgende drøftelse blev der gjort forskellige indsigelser, navnlig fra den hollandske delegerede, der i sin tid var observatør ved Nürnbergprocessen og senere dommer i den tilsvarende domstol i Japan. Han hævdede, at kommissionen var gået ud over sit mandat, idet den havde formuleret detaljerede retsregler i stedet for at angive almindelige principper. Dette var farligt, dels fordi Nürnbergdomstolens statut kun var skrevet med retsforfølgningen af de største krigsforbrydere for øje, dels fordi man måtte have i erindring, at 2. plenarforsamlings resolution tillige pålagde kommissionen at forberede udkast til en kodifikation af forbrydelser mod fred og sikkerhed og „klart angive den plads, som deri må gives disse principper (Nürnbergprincipperne)“. Resultatet ville let blive, at man fik formuleret straffebestemmelser gældende for store og små krigsforbrydere med et for strengt indhold. Det drøftedes videre, om internationale straffebestemmelser kunne have gyldighed direkte overfor individet. Foruden de østlige stater udtalte også Englands delegerede sig imod en sådan forståelse og fremhævede, at staterne gennem deres nationale lovgivning måtte træffe bestemmelser om straf for handlinger, der efter international ret ansås for forbrydelser. Heroverfor fremhævedes det, at forbrydelser imod menneskeheden sædvanligvis ville blive begået af regeringer, der ikke kunne formodes gennem en national lovgivning at ville medvirke til de skyldiges afstraffelse. Fra svensk side gjorde man opmærksom på muligheden af en konflikt med de landes konstitutioner, der foreskrev ansvarsfrihed for statsoverhoveder. Med hensyn til meddelagtighed i krigsforbrydelser og i forbrydelser mod menneskeheden fremhævede forskellige delegationer, at meddelagtighedsbegrebet var udvidet så stærkt, at selv en særdeles fjern medvirken til forberedelsen af sådanne forbrydelser (f. eks. angrebskrig) ville blive strafbar. Et sådant princip kunne ikke uddrages af Nürnberg-

domstolens statut eller domstolens domsafsigelse.

De østlige staters delegationer ønskede, at hele spørgsmålet vistest tilbage til kommissionen, for at dette kunne indhente medlemsstaternes bemærkninger. Udvalgets flertal var dog ikke for en sådan fremgangsmåde, og man vedtog derfor et resolutionsforslag, der blot konstaterer, at kommissionen har formuleret visse Nürnbergprincipper, indbyder medlemsstaternes regeringer til at fremsætte deres bemærkninger til den foretagne formulering af Nürnbergprincipperne og anmoder kommissionen om ved udarbejdelsen af udkast til en kodifikation af forbrydelser imod freden og sikkerheden at tage hensyn til de synspunkter vedrørende Nürnbergprincippernes formulering, som er blevet fremsat i 6. udvalg, og til de bemærkninger, som måtte fremkomme fra medlemsstaternes regeringer.

Danmark var efter opfordring medforlagsstiller til resolutionsforslaget og stemte derfor for dette. Det vedtoges den 12. december 1950 med 42 stemmer.

Afsnit IV: Spørgsmålet om international kriminel jurisdiktion.

Ved en resolution af 9. december 1948 anmodede 3. plenarforsamling kommissionen om at undersøge ønskeligheden og muligheden af at oprette et internationalt organ til retsforfølgning af personer anklaget for folkedrab eller andre forbrydelser henlagt under dets jurisdiktion, og at have opmærksomheden henvendt på muligheden af at oprette en kriminalafdeling ved den mellemfolkelige domstol*). I sin beretning udtalte kommissionen, at den skønnede det ønskeligt og muligt at oprette en international kriminaldomstol af nævnte art, men frarådede at gøre den til en afdeling af den mellemfolkelige domstol.

Under drøftelserne i 6. udvalg hævdede de østlige stater, at oprettelsen af en international kriminaldomstol ville være et brud på suveranitetsprincippet, idet forbrydelser begået indenfor en stats teritorium ude-

*) Se beretn. 3. saml. 1. del, s. 80 og 139.